

Diskursmarkörer i italienska – en viktig del i ett naturligt och uttrycksfullt talspråk

Sara Lindbladh

Ett utmärkande drag för talspråk är användningen av så kallade diskursmarkörer. Diskursmarkörer är en funktionell kategori som innehåller ord som formellt tillhör olika ordklasser men som har utvecklat nya användningar i samtal. De utgör en svårdefinierad kategori som länge ignorerades inom språkforskningen eftersom de ansågs vara onödiga ”utfyllnadsord”. Det beror till stor del på att de inte riktigt passar in i den traditionella grammatiken; antingen så står de helt utanför satsen eller så kan de plockas ut från satsen utan att detta förändrar dess propositionella innehåll. Detta betyder dock inte att de saknar betydelse; tvärtom så fyller de flera viktiga funktioner i samtal och de utgör en central del i ett naturligt, sammanhängande och uttrycksfullt talspråk.

Några funktioner som brukar nämnas inom forskningen är att de kan bidra till att strukturera samtalet, att uttrycka attityder till det som sägs, och att modifiera relationen mellan talarna. Vid inläringen av ett främmande språk så är användningen av diskursmarkörer vanligtvis något som man lär sig relativt sent, och ofta något man tillägnar sig genom användning av språket. Deras multifunktionella och kontextberoende natur gör att de är svåra att definiera.

I mitt föredrag så kommer jag att presentera en del ur min forskning av italienska diskursmarkörer; jag kommer att förklara varför dessa ord är så viktiga i italienskt talspråk, och beskriva flera av de olika typer av funktioner som de kan fylla. Jag kommer även att berätta lite om de fyra diskursmarkörer som jag fokuserar på i min avhandling – bene, va bene, be’ och va be’. Målet är att fastställa deras betydelser och funktioner, och det intressanta med just denna grupp diskursmarkörer är att de alla har samma adverb i grunden, nämligen bene (’väl/bra’). Även om det finns vissa likheter mellan dessa former så skiljer sig deras användning åt i många avseenden.